

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre 1 frt 25 kr.
Félévre 2 „ 50 „
Egész évre 5 „

Megjelenik minden szerdán
és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr.

Hirdetéseket felvesz s rendkívül
olcsó áron közül a kiadóhivatal.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL:

Széchenyi-u. 45. sz.
a Wagner és Szelényi (ez-
előtt Gedeon és Tsa) nyom-
dája. Ide küldendők a lap
szellemi részét illető köz-
lemények, valamint az
előfizetési díjak, hirde-
tések, nyiltterek és rek-
lamációk.

POLITIKAI LAP. A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Egyes példányok Groszman J. antiquar-fizletében, Falkenstein S. dohánytözsdéjében, Hez Jenő, Gubás F., Groszmann J. és Nagy Lajos fűszerkereskedésében kaphatók.

Jogtiprás.

Volt Magyarországnak a többek között egy korlátolt eszű miniszterelnöke, a ki magára nézve igen kényelmetlennek találta, hogy az ellenzék táborának súlyos ágyúlövegeit a saját eszének nyomorúságos kovás-puskájával kellett viszonzni. Szapáry Gyulának hívták. Bánffy méltó szellemi elődje törte rajta az eszét, hogy ezen a kalamitáson mi módon lehetne segíteni? Hogyan lehetne kevés tehetséggel és semmi tevékenységgel a hatalom birtokában az ország kárára minél tovább vegetálni? Mert a hatalom birtokában imádnak ma is, mint régen minden aranyborjút. Mert Magyarország miniszterelnöke, még ha Dánia fővárosával nem ismerős, akkor is valaki Mig, ha ez a valaki a hatalmat elveszítve, a saját egyéni értékének színvonalára süllyed, megszűnt valaki lenni. A semmivel lesz egyenlő. Tudta ezt Szapáry is s tudja ezt Bánffy is. Ezért ragaszkodnak oly görcsösen a hatalom birtokához.

A körhajás nagyság, a ki négy miniszteri széken mutatta meg, hogy egyikhez sem ért, választási visszaélésekkel nagy többséget csinált magának. Mert ehhez nem kell nagy ész. Ami az ellenzék érveivel az országházban elbánni nehezebb, mert ott nem állíthatunk csendőrt a minket érvekké püfölő képviselő mellé. Ezt kell tehát megakadályozni minden áron, hogy az ellenzék az országházban ne beszélhessen. Csak elnököt kell keresni, a ki vakeszköznek beválik s majd sikerül ez is, így gondolkozott Bánffy méltó szellemelőde.

A körhajás miniszterelnök, hogy Homéroszszal szóljunk s igazat is mondjunk, körüljártatá boopisz szemeit a haza határain. És szeme Bánffy Dezsőn akada meg. Megvan — így szólt — ez az én emberem. Okosnak ugyan még a tulajdon édesanyja se tartja, de hát legalább nem lesz riválisom. Sőt, ha az eszemet nagyon emlegetik, rámutathatok, mint nálam is fogyatékosabbra. Ez az ember mutatkozott a leglelketlenebbnek az erőszakban széles e hazában; ez lesz alkalmas az elnöki széken az ellenzék megrendszabályozására. Legyen hát a magyar országháznak elnöke.

Igy lett ez az ember az országház elnökévé s később az ország miniszterelnökévé.

Igy szült a Szapáry határtalan ostobasága egy még nagyobb ostobaságot.

Ime a dobokai Midás miniszterelnökségének a gyászos genezise.

S mióta ez az ember a hatalom birtokosa lett, azóta durvaságnál és erőszaknál egyebet nem látunk. Az emberekből kezd kihalni a szégyen érzete. Eljutottak az elaljasodás olyan fokára, a honnan cinizizmussal nézik le a hatalom által legyilkolva vergődő erényt. Nézték Pandur Dezsőt, a ki nyíltan dicsekszik a választások rabló hadjáratával s mesének mondja az önmaga elkövetett visszaéléseket. A kinek van arcbőre ahhoz, hogy pártunk bennmaradott gárdáját az országházban megfenyegeti az Ugron és Bartha sorsával, ha a sajtószabadságot védeni merészlik. A ki egy kortesszolgának be nem álló alispánnal úgy bánik, mint a rossz cseléddel. Szabadjon kérdezni: mi már az, a mit Pandur Dezső ur egyáltalán szégyelni tudna?

Nézzétek a dobokaiból budai basává előléptetett bécsi helytartót, Bánffy Dezsőt. Még a királyt is kötelezik a törvények, melyekre felesküszik, csak Bánffy Dezsőt nem. Csak ő gázolhat sáros csizmával a törvényekre.

Mert magasan lebeg az ő zsenije és széles látköre a közönséges halandók fölött. Akár csak a feleresztett papírsárkány. Mert nem is más ő, mint a bécsi körök papírsárkánya. A zsinórját a Burgban tartják s akkor rántják le a magasból, mikor akarják. Mert a magyar miniszterelnökök egytől-egyig bécsi papírsárkányok. Kellékük, hogy magyarság dolgában s ha lehet, észben is, súlyosak ne legyenek, mert ekkor sárkánynak nem alkalmasak. S Bánffy Dezső mindezen bécsi sárkánykellékek bámulatosan megfelel!

Ujabb időben azonban egy nagyon alkalmatlan ember tűnt fel a magyar közélet színterén. Kassics Péternek hívták. Meg van az a rossz szokása, hogy a sárkányokat valódi világításban mutatja be, vagy sárba rántja. Vádolja a Gotterhaltés schwarzgelbet sajtóban, törvényszéknél, sőt vádjával elmegy a király előszobájáig. A király elé nem eresztik, a törvényszék elutasítja s az esküdtszéknél a schwarzgelb veséjűnek nem kell az elégtétel. Kassics fegyveres elégtételt kér a schwarzgelbtől, a ki katona léte nem szégyenli örülni nyilvánítani a kihívót, de elég embertelen később üldözni Kassicsban az ép eszű ellenfelet. Ugy látszik, nálunk az

örülteknek két faja létezik. A Pulszky- és Kassics-féle örülteké. Az önként megörülők és a Kassits-féle hivatalból örülteknek kinevezetteké. Az utóbbi mód igen kellemes arra, hogy az ép eszűeknek a leleplezéseért helyt állni ne kelljen.

De hát mire való Bánffynak az óriási judiciuma, ha ilyen Kassics-féle apró kellemetlenségeket sem tudna elintézni? A mult választáson egy egész nemzetet rabolt meg a jogától. Egyes ember joga? Nevetséges! Ki törődik ma ilyesmivel? Még a sajtó sem jajdul fel a jograblásra. De minek is, mikor ugy sincs látatja. A jogok banditái senkinek sem felelősek, csak a saját tág lelkiismeretöknek. Csak Bécsnek, a ki őket ránk szabadította. Ők haladnak a maguk útján, mint a fékevesztett árviz. Utjokat jelzi a piszok és a rombolás. Ma egyik csap el egy alispánt, holnap a másik egy miniszteri tanácsost. A törvény nevében talán? Nem, hanem a „saját hatáskörében“.

A fegyelmi bíróság Kassicssal nem tárgyal, hanem tisztjéről lemond, mert hát a vádolt személyeskedik és őket részrehajlással vádolja. De tisztelt fegyelmi bíróság, nem oda Buda! Önök hivatalból tagjai a fegyelmi bíróságnak, nem pedig kedvtelésből. A meddig önök fizetett hivatalnokok, addig a kötelesség teljesítésével járó kellemetlenségek alul magukat ki nem vonathatják. Furesa volna, ha a járásbíró kijelentené, hogy ő X és Y-nal nem tárgyal, mert neki a modora nem tetszik. Ha önök, mint fegyelmi bíróság türethetlennel találják ezt az állást, tessék a hivatalról, de nem a teendőről lemondani. Önök a fegyelmi bíróságról való lemondással az egyszerű komédiások színvonalára süllyedtek. Hisz' a vak is látja, hogy önök ez esetben a Gotterhaltés svarczgelb utasításait követik. Ha önök a hivatalukról lemondanak, akkor megszűnik a komédia, de addig ez a nagy érzékenykedés igazán nevetséges. S tekintve a viszonyt, melyben kenyéradóikkal állanak, még gyanus is.

A saját hatáskörében eljáró Midás tetteire is volna néhány megjegyzésem.

Nem most gázol ő patáival először a jogokra, hisz' egész élete a durvaság, erőszak és vastag korlátoltság szakadatlan lánccolat.

Ott látjuk őt az 1884-iki magyar-láposi választáson, a mint az ellenzék vezéreit zsandárokkal összefogdosztatva, Deésen bebörtönözteti.

Ott látjuk az elvadult, boszut szomjazó lelketlen durvát Beszterczén, amint a 70 éves aggastyánt, Vályi Elek református esperest télviz idején a parokhiából az utcára kiköltözteti. S valjon miért? Mert egy romlott erkölcsű nőnek értésére adta, hogy a templomban nem Bethlen-comteszek mellett a helye. Mert a vad házasság ellen elég merész volt kikelni.

Nekünk semmi közünk a Kassics személyéhez, csak a vele szemben követett jogeljárásához. Jograblás folyik itt, a milyent Bulgárián erről elképzelni is lehetetlen. Undor és megvetés fog el bennünket, látva ez emberek aljas boszszuját, jogtiprását. Am ha hibás, ítélkezzenek felette és mozdítsák el állásáról, de ne üzzenek komédiát igazságszolgáltatásunkkal. Ne erősítsék azt a Midás fülére, mely bár nagy, de gyarló mint a fej, mely viseli.

Ne adjanak nekünk szobrokat a bécsi körök. Csak szabadítsanak fel a legmegalázóbb igából: A Szapáry-Bánffy-féle miniszterelnökök igája alól. Mi ennyivel is beérjük. (K. B.)

Egy szó a távolból a Kossuth-Ugron-vitához.

A kit az ország sorsa, a kit a függetlenségi párt jövője érdekel, az teljes nagyságában, teljes mélységében fogja átézni annak a kérdésnek végzettszerű fontosságát, a melyet becses lapjukban hazafias felbuzdulással, sok éleselműséggel és mindkét oldalról nagy vehemenciával tárgyaltak és vitattak meg tisztelt elvtársaink, hogy t. i. ki legyen hát a mi méltó vezérünk: Ugron Gábor-e vagy Kossuth Ferencz?

Ha azt akarjuk, hogy elhatározó ítéletünk a függetlenség javára szolgálhas-

son és hogy hazafiui lelkiismeretünk is megnyugtató legyen, igazságos, de kérelhetetlen kritika elé kell állítanunk Ugron Gábort és Kossuth Ferenczet is.

Mély és nagy igazságot mondott dr. Tüdős, mikor arra hiv fel bennünket, hogy ne személyeket, hanem elveket kövessünk; de engedje meg nekünk dr. Tüdős ur, hogy ha mi éppen elveink, küzdelmeink sikere érdekében pártunknak két vezérét, vagy ha jobban tetszik: két pártnak vezéreit ridegen az elé a kérdés elé állítjuk: melyikőjük hivatottabb, melyikőjük alkalmasabb a függetlenségi pártnak jövőbeni vezetésére?

A közelmúltban lefolyt tényekből az okszerű következtetést és tanúságot levonva, tagadhatatlan és szomorú valóságok azok, miket a „Kossuth Ferencz“ feliratú czikknek írója ottan elősorol; Kossuth Ferenczet, mint embert kiszívúnak, mint politikust rövidlátónak, mint pártvezért tehetetlen bábnak és ügyetlennek jellemezvén.

A Kossuth Ferencz vezérsége alatt előállott balsikereket és nevetséges freskókat dr. Tüdős soha sem fogja ledisputálni tudni, bármily erősen hangoztassa is a 48-as szent elveket. Ezekhez a Kossuth Ferencz vezérségi képtelenségét ad oculos feltáró baklövésekhez én csak egyetlen egy, talán legujabb és legfrappánsabb adatot akarok csatolni, melyet a fővárosi nagy napilapok f. é. októker 17-iki számaiból merítettem.

Kossuth Ferenczet, mint nagynevű pártvezért és nagytehetségű financia-pacitást beválasztotta saját pártja az országgyűlés pénzügyi bizottságába, a mely bizottságnak természetes hatáskörébe esett az Ausztriával való vám-és kereskedelmi szövetségünket, valamint a közös ügyekhez való hozzájárulási

arányunkat (a kvótát) *ideiglenesen* szabályozó törvényjavaslatnak, vagyis az ugynevezett provisorium-törvénynek megvitatása.

Ebben a bizottságban Kossuth Ferencznek azon kijelentése, hogy ő a provisorium-törvényjavaslat előzményeit nem ismeri, „*azt sem tudja, hogy az osztrák és magyar quota-bizottságok egyáltalán tárgyaltak-e már: . . .*“ általános nagy derűtséget keltett és ilyen közbekiáltásokat: „minden ujság közölte, minden képviselő írásban kapta meg . . . minden ember tudja!“

Hát tisztelt függetlenségi elvtárs urak! . . . Tudnak-e önök a magyar közéletben példát reá, hogy valaki *ekkora tájékozatlansággal* kompromittálta volna a pártot, a melyet képviselt? — Az ilyen vezérhez való, makacs és vak ragaszkodás, már nem is a hűség erénye többé, hanem *együgyű bálványimádás*.

És ha elferdült közéletünkben létezik még erkölcsi lehetetlenség — akkor ne követeljük egy Ugrontól vagy egy Barthától, hogy ők Kossuth Ferencz mögé sorakozva önként osztozzanak Kossuth Ferencz baklövéseiben és parlamenti kudarczaiban.

A mi az Ugron ellen felállított vádat a klerikalizmust illeti, a dr. Tüdős által felhozott adatokat letagadni nem lehet és azok Ugronnak minden tisztelője, a függetlenség minden igaz barátjának lelkében fájdalmas emléket idéznek fel; de hát Ugronnak ez a botlása *a multaké*, s az egyházpolitikai törvények bármilyen fontosak is a liberalizmus és kultura szempontjából; az ország függetlenségének közjogi állásának általános jólétének kérdéseiben mégis csak nagyon csekély jelentőségűek. Az egyházpolitikai törvények megváltoztatása a közel jövőben szóba sem jöhet és Ugron Gábor a

A „SZABADSÁG“ TÁRCZAJA.

A rengetegben.

— Mutatvány a „Kárpáti képek“-ből. —

Sziklák között az erdő rejtekében,
Hol legsötétebb a sűrű vadon:
Magánosan, megilletődve mélyen,
Szilaj patak csörgését hallgatom.
Fölöttem a fenyők lehajló ága
Takarja el a tiszta kék eget.
Megnépesül a szív csodás világa,
Rajzolva hűn az ábrándképeket!

Itt égre nyult magas fenyők tövében
Apró mohok virulnak ezrivel.
Fenyő a kis mohot megvédi szépen —
Ez éltető erőit veszi el . . .
Gondolkozom . . . Ugyan e nagy világban,
Hol annyi bú sajtolta köny pereg:
Nagy a kicsinyt miért nem védi bátran,
Miért nem boldogok az emberek?!

Amott rakásba nagy kövek hevernek,
Alkotta még talán az őserő.
Bus omladéka a nagy rengetegnek
Barnult falával is fölemelő!
Gondolkozom . . . Ugyan édes hazánkra
Ujabb ezer tavasz derül-e még?
Va_y sirba dönti a népek viszálya
És nem ragyog reá több ezredév!?

Fölöttem a fenyők zöld boltozatja,
Alant titokzatos mély rengeteg.

Amaz velem gyógy-halzsamát itatja,
Emez imára készíti lelkemet.
Gondolkozom . . . Ha a dicső természet
Pompája, csöndje ilyen megható:
Miért van mégis annyi balga nézet,
Miért van annyi Istentagadó?!

Szellő se zúg, madár se bűg az ágon
S ha a pataksirást se hallanám,
Mi sem zavarva óhajtott magányom,
Halotti néma csend borulna rám.
Gondolkozom . . . Ha eljövend az óra,
Melyben eláll szavam, lélekzetem:
Lesz-e, ki ráborul a haldoklóra
S mint e patak: zokog keservesen?!

— Szuhay Benedek.

Csendélet.

— A „Szabadság“ eredeti tárczája. —

Mikor megházasodtam, a feleségemnek az volt az első kérése, hogy a mézesheteket vasuton töltsük. A mézeshetek ellen nem volt semmi kifogásom, de annál több a vasut ellen. Már az is határozott rosszalásommal találkozott, hogy a feleségem esküvőnk egész éjjelén tánczolt. A táncz pedig nézetem szerint a legfőlösebb foglalkozás, a mivel az emberek az idejüket töltik, hát még ilyen szent napon vasutra ülni s az embernek összetöretni magát . . . Irtózom az ilyesmitől!

Én, mint a „Csengő-dalkör“ egyik elsőrendű tagja, élek, halok a szép danaért. Mint vőlegény, magányos óráimban úgy-úgy elterveztem, hogy feleségemet meg-

fogom tanítani kedvelt népdalainkra s majd összetanuljuk a legfűlbemászóbb opera-részleteket. Mily szép kis szerelmes hangverseny lesz az! De higgyék el Önök, esküvőm után nagyon hamar elmondhattam azt a közmondást: „Ember tervez — feleség végez“.

Miután a feleségem lemondott a nászutasról, egy másik kéréssel állott elő, a mely minden rosszakarat nélkül legyen mondva, több volt a kérésnél.

Magda ugyanis (így hívták feleségemet) — kijelentette, hogy ő semmi esetre sem egyezhet abba bele, hogy továbbra is tagja maradjak a „Csengő-dalkör“-nek.

— De édesem, a szép hangnál nincs valami becsesebb, a mivel az embert az Isten megáldhatja — védekeztem én.

— Nem tűrhetem, hogy maga az egész estéket a körben töltsé — mondja ő.

— Hát ezentul ritkábban fogok menni — mondom én.

— De tudja meg, hogy én a vasut zörgésén, a cigány-zenén s a csók czuppanásán kívül semmiféle lármát nem tűrhetek, nem szenvedhetek. Maga pedig, ha itthon van, mindig énekel, még álmában is. Én csendességet akarok. Majd meglássa mily édes lesz ebben a csendben a szerelem.

Azzal az ölembe ült, szétgombolta gyönyörű szép fehér nyakán a ruhát s ajkamhoz tartotta. Tudta a kis hamis, hogy azt jobban szeretem a legszebb zenedaraboknál is. S Magda győzött, a legközelebbi ülésen bejelentettem lemondásomat s visszavonultam a csendéletbe.

mióta ezen törvény szentesítve lett, azt soha meg nem támadta, sőt több alkalommal kifejezte azokbani megnyugvását.

És a dolgok ily állása mellett most már vessen számot magával mindenki, a ki függetlenségi embernek vallja magát. . . . Félre akar-e dobni egy oly óriási tehetséget, egy nagy multu és lánglelkű hazafit, a függetlenségi eszmék legkipróbáltabb, legönfeláldozóbb harcosát — *egyetlen botlásáért* — egy oly emberrel szemben, kinek egész közéleté szakadatlan láncolata a politikai botlásoknak.

B.*)

Vidék és nagyváros.

(A. É.) Egyetlen nagyvárosunknak, Budapestnek annyiszor emlegetett fenomenális emelkedése és vele szemben az elsatnyuló vidék és stagnáló vidéki centrumok mutatják, hogy mennyire divatos irányban haladunk. Hajlandók vagyunk mindent, de mindent megtenni a fővárosért, bármibe kerüljön is az. Százazrekbe, sőt milliókba kerül egyes utcáknak pár méterrel való kiszélesítése, olyan összeg, mint a mivel egész vármegyék földönfutónak készülő népét lehetne visszakötni az ősi göröngyhöz, biztosítva számukra a boldogulást. De nekünk edesebb az első feladat megoldása.

A főváros mint egy bűvös szirén vonzza magához mindazt, a mi ez országban fölfelé és előre törekszik. Mesterségesen gyűjti magához a fényt, meleget és míg így egy szűk körben csalóka, csaknem mámorbaejtő virágzást teremt, e körön kívül növeli a hideget és homályt. Fővárosunk gazdasági hatását sokszor méltányolták, de kevesen és keveset foglalkoztak azzal a kérdéssel, vajjon e gáz- és szénporral, bűnnel és ambícióval teli atmoszféra milyen hatással van azokra, kik benne élnek, sőt itt is születtek.

*) Ennek a cikknek közlésével eme tanulságos, de már kissé elmérgesedett vitát berekesztjük.

Szerk.

Egy hét múlva a „Csengő-dalkör“ küldöttsége elismerő okiratot nyújtott át nekem. A küldöttség távozása után a feleségem azt a megjegyzést tette, hogy azok az urak nagyon hangosan beszéltek. Azt mondta, hogy nem illik más házána! olyan lármával beszélni, még akkor sem, ha valaki tagja a „Csengő-dalkör“-nek.

Ekkor vettem csak észre, hogy a feleségem minő siri csendességet akar beplántálni az én boldog családi otthonomba. De hát szólhattam-e ellene egy szót is? Hiszen jobban szerettem őt az életemnél. S miért tagadjam meg tőle ezt a kívánt csendességet, mikor ő sem tagad meg tőlem semmit?

Azonban nem kis csodálkozásomnak adtam kifejezést, midőn egy napon hivatalból hazamenve, a folyosón egy nagy ládát pillantok meg. Legközelebb a szobalányomat találtam, siettem tőle felvilágosítást kérni.

— Mit rejt ez a láda magában? — kérdém.

— A nagyságos asszony ismét szőnyeget hozatott, hogy az előszobában nesz nélkül járassunk keresztül. Feleli az, elég szemtelenül rám mosolyogva.

Szent Isten! — csaptam össze kezeimet, hát sohasem lesz már vége ennek a csendeletnek? S így ment ez napról-napra, hónapról-hónapra; úgy, hogy már egészen bele szoktam a siri csendességbe.

A főnököm egyszer a hivatalban megszólít: Mi lelte önt Dobóczy úr, egy idő óta olyan halkán beszél?!

Egy dalkörbeli barátom pedig az utcán a vállamra üt s azt mondja: „Teringettél

Smiles, a hirneves angol író, abban a művében, mely pár nappal ezelőtt látott magyarul napvilágot, egyik fejezetben a városi és falusi életet összemérve, arra az eredményre jut, hogy nemzetének csaknem valamennyi nagy férfia vidéki származású volt. Azok, kik a hidakat építették, a híres dockokat, csatornákat készítettek, rendszeren falusi fiúk voltak. A nagy városok tért és lehetőséget adnak az emelkedésre a már kész embereknek, de nem valók arra, hogy neves jellemeiket képezzék. Ezen nem is lehet csodálkozni, mert végső elemzésben a nagyvárosok arra törekszenek, hogy meglazítsák és végül megsemmisítsék a gyöngédebb érzelmeiket és azok romjaira az élvezetek kultuszát állítsák.

Igy beszélnek az angolok, a fölvilágosultabb francziák pedig immár ki mernek mondani annyit, hogy bármit is adjon nekik Páris, ez fölöttébb sokba kerül az országnak, mely sokkal jobban járna, ha megosztaná a Párisba gyűjtött fényt és meleget a vidék fókusaiban. Helyén van, hogy szemben fővárosunknak mindinkább fokozódó jelentőségével, ezeket a kérdéseket figyelemre méltassuk mi is.

Hosszu idő tapasztalatai még nem állanak, mert nem is állhatnak rendelkezésünkre. Az szinte természetes, hogy ha Pest, mely e század első felében teljesen német volt, nem szült és nem nevelt olyan hazafikat, a kiknek hamvait a nemzeti Pantheonban volna kötelességünk elhelyezni. Nekünk azonban úgy látszik, hogy ezen a tényen a főváros megmagyarosodása sem igen fog segíteni. A nagy jellemeik és kiváló tehetségek nem akarnak szaporodni. Kiváló apák törpe utódai az élet czéljánál az élvezetekben túl mást nem hajlandók tekinteni. Szívós, kitartó munkára, ha az egyéni érdekeiken kívül fekvő czélokra irányulna, reá nem vehetők. Nevetik a naiv idealistákat és nem hajlandók apáik példáját követve emelkedni, legföllebb azok érdemeit, presztizsét sietnek csengő ércze beváltani.

Ez egyébiránt, hogy az igazat megvalljuk, nemcsak a fő- és székváros fiai között vált divattá. Ez menti őket.

pajtás, a hivataltól a hátad mögött jövök s figyelemmel kísérem, hogy te folyton lábujjhegyen mész!”

És ez mind annak az eredménye, hogy a feleségem annyira szereti a csendességet.

Elhatároztam, hogy most, ha haza megyek, kitörök. De ez az elhatározás csak addig tartott, míg haza értem, olyan kitanúlt lassúsággal osontam be a saját házamba, mint egy igazi tolvaj.

A feleségemet szokatlanul idegesnek találtam. Alig léptem a szobába, azzal szaladt előmbe, hogy érdekes mondani valója van. S aztán nem mondott semmit. Mikor kérdezni kezdtem, még eltagadta, hogy ígért valamit. Nagy könyörgéssel kitudtam belőle egy pár jelentéktelen szót venni, de azt sem értettem meg. Azt kérdezte, hogy a csendességet szeretem-e jobban vagy a lármát. No, ezen a különös kérdésen igazán jót nevettem, mire ő megharagudott, hogy kinevetem.

Meg kellett ígérnem, hogy ezt a dolgot többé nem említem fel. Megígértem, habár kissé bosszantott különös viselkedése.

Egyik nap a másik után ment s már-már ahhoz közeledtünk, hogy megünnepeljük boldog házasságunk első évfordulóját, midőn egy este hivatalból haza menve, az íróasztalomon egy ajánlott levelet találok. A „Felvidéki Közművelődési Egylet“ hangversenyt ad s engem is meghívott szereplőnek. Ezek a szegény kollégák bizonyosan nem tudják, hogy én kiléptem a „Csengő dalkörből.“ Hátha elfogadnám a meghívást, kezdtem magamban háyni-vetni a dolgot, elmennék

H I R E K.

— **Királyi kitüntetés.** *Cronenbold* Ferdinánd altábornagynak, a 15-ik hadosztály parancsnokának ő Felsége a király a Lipót-rend lovagkeresztjét adományozta. A magas kitüntetéshez őszinte szívből gratulálunk!

— **A mezőkövesdi mandátum ügyében** *Gajdary Géza* országgyűlési képviselő a pótvizsgálatot szombaton, e hó 20-án befejezte. A teljes egy évig tartott vizsgálat után tehát reményünk lehet már arra, hogy a választás ügye befejezést nyer.

— **Áthelyezések.** *Demetrovics* Ferencz edelényi adóhivatali tisztet a magyar kir. pénzügyminiszter hasonló minőségben a szentgotthárdi adóhivatalhoz helyezte át. Helyére *Kiss* Kálmán szentgotthárdi adóhivatalnok helyeztetett át. — Ugyancsak a pénzügyminiszter *Kubinyi* József Árpád számellenőrt a miskolci m. kir. pénzügyigazgatóságához hasonló minőségben áthelyezte.

— **Kinevezés.** A m. kir. belügyminiszter Borsodvármegyében anyakönyvvezetővé a diósgyőri kerületben *Petrík* János h. jegyzőt, anyakönyvvezetőhelyettesekké pedig a diósgyőribe kiszeli *Pap* Ferencz községi írnokot s a bánhorvátiba *Bognár* Imre segédjegyzőt nevezte ki és valamennyit a házassági anyakönyvvezetéssel és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— **Eljegyzés.** *Szobránczy* Samu, városunk köztisztviselője és szeretetben élő polgárának, a 48-as eszmék tántoríthatatlan bajnokának szép és nagyműveltségű leányát: *Szobránczy* Piroskát szombaton, e hó 20-án jegyezte el *Nagy* Géza, az első magyar általános biztosító-társaság fiatal tisztviselője. Boldogságot kívánunk a megkötött szép frigyehez!

— **Esküvő.** *Vanger* Vilmos, diósgyőrgyártelepi tanító f. hó 20-án esküdtött örök hűséget diósgyőrgyártelepi tanítónő *Csellár* Mathild urhölgynek, a diósgyőri r. k. templomban. Az egyházi szertartást *Kiss* László diósgyőri plébános végezte, magas röptű beszédet intézve a fiatal párhoz. Esküvő után a vőlegény lakásán nászlakoma volt, mely után az új pár nászutra indult. Sok szerencsét és zavartalan boldogságot kívánunk!

— **Halálozás.** *Weidlich* Pál miskolci kereskedő polgártársunkat és családját újabb bánat és pótolhatatlan veszteség érte. Édes

ugy titokban? A feleségemnek csak nem kell mindent tudnia!

. . . Szobámban félhomály. A pamlagra dőlve, átkarolva tartom kis feleségemet. Mondanom sem kell, hogy csendesség olyan, mint a sirban. Végre megtörttem a csendet.

— Édesem!

— Mit akar? Kérni fülét szájamra illesztve, hogy halkabban beszéljek.

— Holnap el kell utaznom hivatalos dologban.

— Elutazni? Holnap? Kérni ő felpattanva a pamlagról.

— Kiküldetésem van, elhalaszthatlan.

— De miért ily hirtelen?

— Ezelőtt egy héttel tudtam már az igaz, de bizony elfelejtettem mondani. Bocsásson meg.

— Pedig úgy szeretném, ha épen most itthon maradhatott volna.

— Miért éppen most? Kérdem.

Nem felelt.

. . . Másnap elutaztam a hangverseny színhelyére. Megérkezésemkor a „Felvidéki Közművelődési Egylet“ lelkes ovációban részesített. Hire futott azonnal, hogy én már visszaléptem a dalművészeti pályáról s most csak a „Felvidéki Közművelődési Egylet“ iránti különös kitüntetésből lépek fel. Ez még fokozta az érdeklődést egyéniségem iránt.

Mondanom sem kell, hogy az est ünnepeletje én voltam. Taps és „Hogy volt“ egymás után következett úgy, hogy a nagyszámú közönség egészen kimerített, belebetegített.

De mint minden kezdetnek vége is van, éppen úgy a hangversenynek is vége lett s

atyja *Weidlich* Vilmos nyugalmazott uradalmi felügyelő e hó 17-én 76 éves korában Szombathelyen elhunyt. A csapások által mélyen lesújtott család bánatára nyújtson gyógyító balsamot az az őszinte részvét, mely városunk társadalmi köreiből oly igaz szívből nyilvánul.

— **Jótekonyság.** A szegény gyermekeket felruházó egyesület, mely *Szabó Gyuláné* urnő és *Soltész* nagy Kálmán polgármester vezetése alatt már évek óta áldásosan működik, szombaton f. hó 27-én d. u. 2 órakor tartja ruhakiosztási ünnepélyét a városháza nagytermében. Felesleges a közönségnek figyelmét ez emberbaráti intézményre felhívni, hisz' ugy is ott lesznek mindazok, a kik a szegénysorsu gyermekek ez örömnepélye iránt érdeklődnek. E helyütt megemlítjük, hogy az egyesület jótekonny céljainak javára jövő év február hó 1-én a Korona vendéglő nagytermében táncszünetet rendez, mely bizonyára úgy mint eddig, méltóan fog sorakozni a farsang legelőkelőbb mulatságai közé.

— **Közművelődés.** A miskolci közművelődési egyesület, mint örömmel értesülünk, jövő hó 3-án kezdi meg működését. Az estélyen való közreműködésre az elnökség felkéri: *Fodor Mariska*, *Tóth Erzsike*, *Friedman Camilla* urhölgyeket. — A Kossuth-szobor javára rendezendő nagyszabású estély *december hó 14-én* lesz.

— **Társas-estély.** A miskolci kereskedők és kereskedő-ifjak egylete e hó 28-án estélyt tart a következő programmal: 1. *Bethoven: Szerenade*, előadják gordonkán: *Láng Ottó* ur, hegedűn: *Sándor Adolf* ur, violán: *Zitterbarth Alajos* ur, 2. *Szavalt.* 3. *Kol-Nidrei*, gordonkán előadja: *Láng Ottó* ur. 4. *Szavalt.* 5. *Népdalok*, előadják: hegedűn: *Sándor Adolf* ur, gordonkán: *Láng Ottó* ur.

— **Adomány a Kossuth-szoborra.** A „Kossuth-szobor“ pénztár-állása 14111 frt 57 kr. Ujabban adakozott: *Dick Péter* (fogadási összeg) 8 frt. Összesen: 14119 frt 57 kr. Miskolcz, 1897. november 20. *Kóris Kálmán*, főpénztárnok.

— **A miskolci ev. ref. női filléregylet** elnöksége ismételen felkéri mindazokat, kik az egylettől sorsjegyeket vettek át s eddig még le nem számoltak, hogy az átvett sorsjegyek árát. *Kun Kálmán* egyleti pénztárnok urhoz beküldeni sziveskedjenek.

ujra vissza kellett utaznom házas életem csendes magányába.

Feltettem magamban, hogy haza érve, levelet irok minden újságíróknak hogy el ne áruljanak.

Kora reggel érkeztem meg. A fejem csak úgy zúgott a sok tapstól, egészségi szempontból tehát gyalog sétáltam be a pályaudvartól. A városban még csak elvétve látam embereket. A mint a házam kimagasló kéményét messziről megpillantom, csodálkozva látom, hogy a feleségem a kéményt separteti, a mennyiben a kéményen homályosan egy alakot láttam hajlongani.

A kéményt separteti ily kora hajnalban? Az nem lehet, bizonyosan a szemem káprázik a sok villanylámpától. Lépteimet meggyorsítva, a mint a templom mellett attérek a széles utcára s szembe találok magam a házammal; meglepődve constatálom, hogy az a kéményen álló alak nem kéményseprő, hanem *gólya* . . .

Ekkor már nem is sietni kezdtem, hanem szaladni. A mint az udvarra érek, a szobából nagy láрма üti meg füleimet. Láрма az én házamból! Körül néztem, hogy nem tévesztettem-e kaput. De nem. Mentül közelebb érek a szobához, annál nagyobb lármát, kiabálást, szaladgálást hallok.

Berontok a szobába és azonnal tisztában voltam a helyzettel. A feleségem az ágyához intett s a fülembé súgott valamit, hangosan pedig csak ennyit mondott: *Most már szabad dalolnia.*

B-y Gy-a.

— **Iskolai ünnepély.** Folyó hó 19-én Erzsébet királyné Ő Felségének legmagasabb névünnepe a diósgyőr-gyártelepi állami elemi népoktatási tanintézetek tantestülete iskolai ünnepélyt rendezett a következő műsorral: 1. „Hymnus“ énekelte az iskolás-gyermekek vegyes-kara. 2. Megnyitó beszédet mondott *Pittroff Kálmán* iskolai gondnok; hangsúlyozván érdemes beszédében Ő Felségének, hazánk nagy királynőjének, soha el nem hervadó dús érdemeit, nagy szívét, jóságos anyai indulatát, melyet annyiszor éreztetett szeretett magyarjaival; élénken tárta a zsege ifjúság lelki szemei elé szívünk azon édes varázsú rózsá-lánczát, mely örökre elválaszthatatlanul fűz szeretett királynénkhoz. 3. *Korona Hermin VI. oszt.* tanuló szavalt ezután *Sikulusnak* ez alkalomra írt „Erzsébet királynéhoz“ című költeményét. 4. *Novák Sándor* főtanító lépett ezután az ifjúság elé, a szónoklatok hivatott nagymestere, ki ez alkalommal is meggyőződött, hogy nemcsak a felnőtt ünneplő közönséget, hanem az ifjúságot is el tudja ragadni szívhez szóló beszédével. A millennárius törvény cikkeit olvasta föl és magyarázta meg a gyermekeknek, s ebből kifolyólag szólt a gyerek-sereg szívelelkéhez, elsősorban, mint nevelő, másodsorban, mint tanító, s a gyerek-sereg oly mohón szívta magába az édesdeden folyó szavakat, mint méhecske a virág kelyhében, annak édes tartalmát. Beszéde végén vég nélkül éljenezte nagy királyát az ünneplő-ifjúság. 5. *Novák Miklós V. oszt.* tanuló szavalt ezután nagy tetszés közben *Vörösmarthy „Szózat“-át.* 6. *Szebenyi József* tanító ezután érdekes beszéd kíséretében közölte az ifjúsággal Ő Felségének a 10 szobor felállítását illető elhatározását, elmondva röviden azon emberek életrajzát. 7. Egy V. oszt. leány: *Kocsis Ilona* szavalt ezután, mely után ismét a vegyeskar szerepelt. Egy szavalt után, melyet *Farkas Lajos VI. oszt.* tan. adott elő, „Nagy s újra fényes lesz a haza“ (*Hunyadi L.*) című énekkel az ünnepesség véget ért. Ezen ünnepély, mint a fenti programból elég világosan kitűnik, — kapcsolatos volt a vallás- és közoktatásügyi m. kir. Miniszter ur Ő nagyméltósága által — az ezredéves törvénycikkeknél az iskolák részére való megküldése alkalmából elrendelt iskolai ünneppélynél, mely iskolai ünnepelemek körben való megtartása épen a hazafiság fejlesztése szempontjából elengedhetetlen kötelessége minden iskolának.

— **Borhamisítás.** *Neustadt Ignác* miskolci borkereskedő és butelliás borkimérőt borhamisításért a rendőrség 400 frt pénzbírságra büntetett, mely büntetési összeget Borsodvármegye alispánja 800 frtra emelte fel. Nevezett borkereskedő boritaladó és fogyasztási illeték csonkítás miatt is bajba keveredett. Ez az ügy még véglegesen elintézve nincs. A fölött legközelebb a m. kir. pénzügyigazgatóság fog itélni. A miskolci fogyasztási és regále-bizottság azonban *Prince Miklós* fogyasztási felügyelőt mint értesülünk, a nevezett borkereskedővel való összejárás miatt állásától fölmentette.

— **Megölte a vejét.** *Nagy Imre* és neje együtt laktak *Bessenyőn Kálmár József* vejjükkel, akinek a felesége *Baki Anna* volt. Após és vő szépen megfértek egymással, de f. évi szeptember hó 17-én valami csekélységen összevesztek és *Nagy Imre* fáját ki akarta dobni a vő a kamrájából. E célból a munkából hazament, de a konyhában az após fejszével a kezében fogadta. Birkózni kezdtek, miközben az após úgy vágta balfültővön a vejét a fejszével, hogy koponyarepedést szenvedett, melybe bele is halt. A kir. törvényszék 3 évi fegyházra ítélte a gyilkos apóst.

— **Egy miskolci nő öngyilkossága Budapest.** *H. Anna* urnő, ki néhány évvel ezelőtt egy fővárosi mérnökhöz nőül ment, tegnapelőtt Budapestén gyógyíthatatlan idegbetegsége következtében öngyilkosságot követett el. Egy alkalmas pillanatban a fürdőszobában felakasztotta magát és meg is halt.

A tragikus véget ért urnő megrendítő esete nagy részvétet keltett Miskolczon.

— **Katona-zene.** A téli idény beálltával *Seper István*, a nagyszálloda bérlője újból gondoskodott arról, hogy vendégeit mennél kellemesebb szórakozásban részesítse, amennyiben vett értesülésünk szerint holnaptól kezdve, a nagyteremben hetenként minden eskütörtökön a helybeli cs. és kir. katona-zenekar, szerdán pedig az étteremben *Radics Lajos* kedvelt zenekara fognak közreműködni.

— **Érdekes bizonyíték.** Sápadt, beesett arczu, gyászruhás asszony állott a törvényszék előtt. Egy gyöngye pillanatban engedett a csábító szavának s gazdagabb lett egy nagy csalódással és egy szőke, kis gyermekkel. Törvény elé került a dolog. Az apa jómódu ember. Szemét rávetette a korán özvegygé vált menyecskére s addig-addig csábítgatta míg megesezt a baj. Szegény asszony később sirt, megbánta tettét, de már persze késő volt. Az egész titkot kikelepelte a gólya. És a kis fiúról hallani sem akart az apja. Hiába könyörgött a szegény asszony, nem akadt pártfogója, még csak bizonyossága sem. Így aztán kénytelen volt szegényét a bíróság elé vinni. A kir. járásbíró-ság nem találta az asszony panaszát eléggé bebizonyítottknak s keresetével elutasította. Így került ügye felebbezés folytán a felebbezési tanács elé. Itt sikerült részben bebizonyítani, hogy a kritikus időben a vádlott don *Juán* kerülgette az asszony házát, annak további makacs tagadásával szemben a felperes egy eredeti bizonyítási eszközöz folyamodott. Elhozta magával a kis gólyadta, szőke fiut a tanács elé, hogy ez az apa és gyermek feltűnő hasonlatosságáról személyesen győződjék meg. Hangos lett a tárgyaló terem nemcsak az ügyvédek vitakozásától, hanem a síró-rívó baba lármájától, a kinek a komoly törvénybírák sem inponáltak. A makacs alperest a reá hasonlító gyermekkel szembesítették, keresztkérdések közé fogták és hosszas faggatás után sikerült aztán reá bizonyítani, hogy bizony ludas ám ő kelme a gyermek világra jövetelében. A törvényszék az asszonynak adott hitelt s vallomására esküre bocsátotta. Nyomban ki is hirdette az ítéletet, melyben alperes urat a gyermek természetes atyjának kimondta s egyuttal kötelezte, hogy annak fentartásához 12 éves életkorának eléréig havi öt frtot s az összes perköltséget is megfizesse. Édes gagyogással simult az ártatlan gyermek édes anyja keblére, ki nyugodtabban távozott a törvényszék épületéből, mint ahogy odament.

— **Kitünő apró teasütemény** 1 kgr. 2 frt, a legfinomabb tea és rum kapható a *Megay-féle* cukrászdában, a hol minden délelőtt friss forró *Hasché* is van.

Irodalom és művészet.

S z i n h á z.

A jelen hét az eddigi színházi sasonban a legváltozatosabb műsort adja, de nemcsak hogy a legváltozatosabbat, hanem azzal együtt a legélvezetesebbet is s reméljük, hogy *Tisza* ezután is épen oly buzgalommal fogja azt összeállítani, mint a hogy tette ezen a héten. Most már a közönség ellen sem lehet panasza, csaknem minden előadás telt ház előtt megy s örömmel constatáljuk, hogy ime beteljesült azon óhaj is, hogy végre átlátva a helyzetet, szerződöttett egy drámai szerelmezt, *Sárközy Árpád*ot, a ki bizonyára nagy előnyre lesz a drámai előadásoknak. Így már mégis lesz valami s nem leszünk kénytelenek oly szereplőktől látni a tragikai hősokeket, a mint láttuk eddig. *Sárközy* lesz a drámai és tragikai hős, *Szabados* jellemszínész és intricus, *Cathry* lyrai szerelmes, *Kemény* és *Nádasi* pedig bátran játszhatják mellettük a társalgási szerepeket. A drámai női szereplők azok mind megfelelő, jó tehetségek, ellenük eddig sem volt semmi különös megjegyzé-

sünk, legfeljebb a szereposztás miatt volt, a mi volt, de a héten az is kifogástalan. Hogy néha talán túlszigorúan vesszük is a dolgot, tesszük azt azért, hogy általa a jó oldalak mellett figyelmeztessük az illetőt a helytelenségekre és kevésbé jó tulajdonságok elhagyására, meri bizonyára Tóth Ilonka mint hősnő, Miklósi Ilonka, mint drámai szende, Kendi mint naiva, Nagy Vilma mint drámai anya és Simándiné mint társalgási megfelelő szerepeikben elismert, szép tehetségek mindannyian. Fődolog természetesen az, hogy megfelelő szerepeik legyenek s erejükön felüliekre ne vállalkozzanak, mert ezáltal még abból a jó hatásból is csak ronthatnak, a mit eddig elértek. Hiszszük is, hogy ez az eshetőség nem fog bekövetkezni. Célunk lévén önzetlen, igazságos bírálatot gyakorolni az összes szereplőkről, igaz véleményünket mint eddig, úgy ezután is még inkább kinyilvánítjuk minden elfogultság nélkül s ha hibát találunk, megmondjuk annak az okát s megmondjuk azt is, miként segítsen a szereplő azon, de emellett elismerjük és méltányoljuk a legcsekélyebb igyekezetet is. Mert ahhoz, hogy sablonszerűen referáljunk arról, hogy ez jó volt, az meg rossz, ahhoz nem kell semmi különös szakértelem, hanem igenis eldöntése annak, hogy az a jó miért jó és az a rossz miért rossz, az már inkább megkívánja, hogy az ember kissé belemélyedjen a dologba. Nem lépünk fel olyan igényekkel, a mely vidéki városban csakugyan lehetetlen volt volna, azaz nem kívánunk sem művészeket, sem művésziest, csupán élvezetést és gyönyörködtetést s ahhoz mértén nyilvánítjuk nézeteinket is.

Áttérve az előadásokra: szombaton és vasárnap zsufolt házak előtt Föld Mátyás boházata, a „Trilbyk, az aggszűzek” adatott, egy részben pikáns, részben émelyítő életkép, a mely tulajdonképen Potter „Trilby”-jének paródiája akarna lenni, de nem, hogy nem paródia, sőt még boházatnak is tulságos, hanem mulatságos jelenet és képtelenebbnél képtelenebb helyzet van benne bőven, úgy, hogy a néző nem tud hova lenni a kacagástól s így biztosra vesszük, hogy a darab egyideig állandó műsoron marad. Meglátszik rajta, hogy a szerzője teljesen kiaknáta a színpadi hatást, mindig hoz elő valami újat, valami nagy bolondságot s így aztán végig leköti az érdeklődést. Legtöbbit ér benne a második felvonás vége, a Svengáli és Trilby párjelenete. — Magáról az előadásról csak a legjobbat mondhatjuk. Nem tekintve a darab hőbortos tartalmát, az előadás kifogástalan és impozáns volt s ha a darabért nem is, de a játékért érdemes végignézni; jobb előadást vidéki színpadon látni aligha lehet. Minden mozzanaton meglátszik az ügyes, tapintatos rendezés. A szálloda sötét szobájában levő találka, az aggszűzek és Lorrisonok jelenetei, Stern szavalata és Gallyasinak a darabhoz toldott hegedűjátéka mind szép és megkapó. A szereplők egytől egyig kitétek magukért, s mindannyian megérdemelték azt a frenetikus tapsot, a melylyel nem fukarkodott a nagy közönség megjutalmazni őket. Annyi szereplő van a darabban, hogy nem találunk elegendő dicsérő kifejezést külön, egyenként számukra, de hogy mégis legalább megemlítsük őket, hát vesszük felvonásonként sorban, a hogy jönnek egymásután. *Tissay* (Stern Romeo) az ő pompás humorával mindjárt az első felvonás elején elkezdte a kacagtatást s nem is végzi be a darab végéig. Természetesen az oroszánrész övé a dicsőségéből. Stern Romeója utólérhetetlen, — non plus ultra. A harmadik felvonásban, a midőn Clemenceau esetét szavalja el az Orpheum színpadján, valami nagyszerű, „Pukkadjon meg” refrainú coupletjával pedig alig győzte kielégíteni a folyton tapsoló publikumot. *Simándiné* (Sternné) ügyes társalgási színésznő, az anyaszerepre nagyon fiatal volt ugyan, de azért minden tekintetben élvezetést adott. Különösen jó volt azon jelenete, a midőn inasruhába bujtatott szerelmesével összejön. *Miklósi*

Ilona (Ilonka) szerfölött emelte az összhangot, eredeti volt a második felvonásban, a midőn Bimbóval megkéri a papát. *Cathrynak* is (Bimbó) jutott egy kis halás szerep, melyet correctül meg is oldott s *Németh* (Flaszter) hálátlan szerepében szintén jó alakítást adott, *Egri* bácsi pedig, mint czéllövő, nagyon is kimelegedhetett az ő Ripityi Adelaidája utáni sok lőtás-futásban. *Nádasi*, mint Nepomuk Vendel tett ki magáért. Úgyesen és minden tekintetben megfelelően játszotta mosolygós pinczér-szerepét. Jöttek aztán az aggszűzek. Egyik érdekesebb alak, mint a másik. *Kissné* (Ripityi Adelaida kőtőnő), *Nagy Vilma* (Stiglicz Fruzsina zenésznő), *Miklósi Margit* (Bendeguz Mirabella festőnő) és *Takácsné* (Czitadella Elvira), mind pompás, kacagató alakok voltak s különösen *Kissné*, mint Trilby keltett általános derűtséget ügyes mókázásaival. Impozánsak voltak festői jelmezeikben a Lorrisonok: *Gallyasi* (Lona), *Kendi* (Etel) és *Staud* (Bella), szerfölött tetszettek s minden énekszámukat meg kellett ismételnök. *Sarlainé* fess kis szobaciczus volt. *Mezei* (Billentyű zongoratanár), mint mindig, úgy most is a régi jó volt, *Sarlai* pedig, mint Svengáli, parodisztikus szerepét kitünő alakításban, ügyes utázzással mutatta be. Azt hisszük, felemlítettünk minden önálló szereplőt, a ki talán kimaradt, vigasztalja az, hogy egyforma elismeréssel adózunk mindnyájuknak.

Hétfőn Csepreghy kitünő népszínműve, népszínmű-irodalmunk egyik remeke: „*A sárga csikó*” adatott népelőadásul félárban. Az előadásról hosszasan irnunk szükségtelen. A népszínművek eddig még mindig a legjobb előadásban adattak s az előbbiekhöz hasonlóan a hétfői is minden tekintetben kifogástalan volt. *Szigeti* (Erzsike), *Egri* (Laczi), *Kemény* (Bakaj), *Szabados* (Csorba), *Mezei* (Gelecséry), époly jók és kifogástalanok voltak, mint *Nagy Vilma* (Ágnes), *Sarlai* (Iczig), *Németh* (Csárdás), *Cathry* (Peti) *Kozma* és *Nádasi* (kantor).

Sarközy Árpád tegnapi fellépéséről lapunk legközelebbi számában szólunk.

Carolus.

CSARNOK.

Mádika menyasszony.

Édes szerkesztő ur!

Gyásszegélyű levélpapiroson kellene e sorokat írnom, először azért, mert bucsut veszek a hajadon életnek ezer örömetől másodsor pedig, hogy utoljára írok a szerkesztő urnak mint Mádika, mert ezentul elfoglalja időmet a szerelem, mely boldogító nyugtalanság között váltakozik s enged időt a szerkesztő ural csevegnetni.

A világüregben minden fűszál s a legkisebb pille is érez, így a papuska egyetlen bogárkájának sincsen megtiltva, hogy egyszer ne szeressen, ez nem véték ugy-e? Vagy ha az, bűnhődjünk érte, hisz egy édes perczért, az életnek egyedüli rózsájáért mennyien küzdenek, akik nem rettennek vissza az ezeryi tövistől, mely utjaikat szegi. Mitől féljek hát én, akinek életgöröngyeit a jó papuska és mamuska egyengeti, mert nekik nagyon fájna, ha én valaha egy kicsi kis boldogtalanságot is éreznék. Én nem félek, mert én bátor vagyok, szerelmes vagyok, én szeretem a napsugárt, melynek melegétől a bimbó rózsává leszen s egy jó kertész kezében nem oly könnyen hervad az el. Oszkár úgy érzem jó kertész lesz, mert ismeri a világnak minden növényeit, a legexotikusabb virágok között nevelődött, hol nemesebbnél nemesebb virágok nyíltanak, de egy napon az Avashegy vadon sűrűje közt bolyongva, megtetszett neki az egyszerű „Kankalin”, az igénytelen „Mádika.”

A mamuska ugyanis azt óhajtotta, hogy barátnőmmel Arankával menjünk el szedret szedni lekvárnak. Arankát azonban nem találtam otthon s így elhatároztam, hogy el-

megyek magam az Avasra, hogy a mamuskámat mentül több szederrel meglepthessem.

Mindenki bátor lánykának ismer, de most az egyszer nem nyilvánultam annak, sőt nagyon is remegtem, midőn a zsidótemető mellett találok magam. Egyszerre azonban egy alakot látok közeledni felém nagy könyvvel a kezében s az ő láttára némileg visszanyertem bátorságomat. Oszkár volt, aki a meséből bujt elő és rögtön megismerkedett velem s nem engedett tovább egyedül bolyongani a veszedelmes helyen.

Ettől az első percztől fogva boldogok voltunk annyira, hogy ő elfelejtett tanulni, én meg kosárkámát üresen vittem a mamuska elébe, a kit szeder helyett egy völegénnyel leptem meg.

Lehet, hogy a szedernek jobban örült volna, de én bevallottam neki, hogy Oszkárt még a lekvárnál is jobban szeretem s erre tökéletesen megnyugodott.

Igen édes szerkesztő ur, menyasszony vagyok, Tóth Pál volt igazgató-tanárom jubileuma napján váltottunk jegyet. Menyasszony vagyok, még pedig a legszerelmesebbek közül való. Ezen érzélem nagy változást idézett elő bennem, de annyira még sem vittem, hogy ostobaságokat ne kövessék el. Ezek napirenden vannak, szánom-bánom az igaz, de utoljára is mindég újabbak keletkeznek, melyek részben a szerelemnek, részben pedig a mamuska tanácsainak következményei.

Igy például a mamuska arra tanított a napokban, hogy egy leánynak nem szabad nagyon elárulnia, ha szerelmes s én mint szőtfogadó kis leány, ehhez ragaszkodtam, persze megtoldva némi tulzásokkal.

Igy tegnap, tudva, hogy Oszkár délután meglátogat: elhatároztam, Oszkár szívét próbára teszem.

A Muki hazaért, aki a papuska stabyel küldöncze, megbiztam, hogy nekem délután a Homer virágkereskedéséből egy szép nagy csokrot hozzon fel azon üzenettel, hogy a nagyságos urfi küldi a kisasszonynak. Hadd lássa Oszkár, hogy más udvarlóim is vannak.

Hűségesen meg is jelent Muki a csokorral az általam rendelt időben s midőn én örömet szinelve, a csokrot át akartam venni, Oszkár dühösen Mukira rohant, hogy mondja meg, ki a csokor küldője, mert különben agyonüti.

Majd meghaltam félelmemben, hogy Muki önvédelmére el fog árulni, de mégis igen szép karaktert mutatott, daczára, hogy csak 20 krt fizettem neki nem szólt az a világért se többet, mint

— Nem tudom kérem alássan.

Oszkár azonban nem elégedett meg ezzel, sőt annyira megfélekedezett magáról, hogy a szegény Mukit pofon ütötte. Én sirtam és kikiáltottam Julisnak, hogy a derék Mukinak, a ki miattam martiromságot szenved, gyorsan hidegborogatást hozzon, a mit azonban ő a mártírok erős lelkiségével némán elutasított és egy újabb 20 filléres utraválóval kiszaladt az ajtón.

Oszkár pedig ott állott és olyan volt, mint Pethes Imre a Mariannában, hogy ő most mindjárt engem is megöl.

Szerencsére azonban ekkor jött be a mama és beleszólt a tragédiába:

— Te Mádi micsoda csokrot rendeltél te?

Ez még jobban megijesztett, mint Oszkár halálos pillantása.

— Én . . . én . . . én . . . nem . . .

De hiszen a Homer virágos üzletéből most hozták a számlát, hogy te rendelted . . .

Oszkár ellágyult, mint egy kis bárány és azt mondta, hogy én nagyon eszes, de nagy impoztor is vagyok, hogy már is kezdem. Aztán felcsapta a kalapját. Megijedtem:

— Hová siet el?

Boldogan szavalt:

— Fölkeresem a Mukit — adok neki öt forintot.

Lássa szerkesztő ur, ilyen tékozló uram lesz nekem.

Muki azóta megkapta az öt forintot, én boldog vagyok, az édes szerkesztő urtól pe-

dig bucsut veszek azon fogadással, hogy ezentul sokkal komolyabban fogom viselni magamat, de ha véletlenül valami mégis előfordul. „Poste restante“ tudatni fogom.

Addig maradok a szerkesztő urat folyton zaklató

Mádika.

Másolat. M. kir. Belügyminiszterium ad. 4333/V. á. sz.

Borsodvármegye közönségének Miskolczon.

A vármegye alispánjának 1896. évi június hó 13-án 202/kih. sz. a. kelt másodfoku ítélete, mely szerint a Miskolcz város rendőrkapitánya által hozott elsőfoku ítélet részbeni megváltoztatásával: *Pollatsek* József és *Wiesenberger* Vilmos miskolczi lakosok az 1893. évi XXIII. t.-cz. 2. §-ába ütköző kihágás miatt az id. t.-cz. 5. §-a alapján 50—50 forint az 1892 évi XXVII. t.-cz. 3. §-ában megjelölt czélra fordítandó pénzbüntetésben, nem fizethetés esetén 5—5 napi fogságbüntetésben, a m. kir. chemiai intézet és központi vegyikísérleti állomás részére 48 frt vizsgálati díj és Miskolcz szegény-alap javára megtérítendő 562 frt 62 krnyi érték egyetemleges kötelezettségben való megtérítésében, és a felmerülhető eljárási és tartási költségek megfizetésében marasztaltattak el, ellenben a m. kir. chemiai intézet és központi vegyikísérleti állomás részéül elsőfokulag megítélt 163 frt 63 kr. megfizetésének kötelezettsége alól felmentettek. végül *Moskovics* Adolf vádlott az elsőfokulag terhére rótt vádja alól felmentetett, az elmarasztaltak által közbetett felebbezés folytán felülvizsgálat alá vétén: *Moskovics* Adolfról vonatkozó, nem felebezett és központi vegyikísérleti részének érintetlenül hagyása mellett *Pollatsek* József és *Wiesenberger* Vilmosra vonatkozó részben akként változtatott meg, hogy nevezettek az idézett t.-cz. 3 §-a második bekezdésének rendelkezése ellenére gyümölcsbort „törköly-bor” elnevezés alatt raktározása által elkövetett az id. t.-cz. 5. § d) pontja szerint minősülő kihágás miatt marasztaltattak el s fejenként kiszabott 50 forint pénzbüntetésben, nem fizethetés esetében 5 napi elzárásban; továbbá bornak a pinckekezelésnél tiltott anyaggal (sacharinnal) és vízzel keverése által elkövetett s az idézett t.-cz. 2. §-ába ütköző kihágásban is vétkesnek nyilvánították s ezen kihágás miatt, az idézett t.-cz. 6. § a alapján az 1879. évi XL t.-cz. 21. §-ának alkalmazásával fejenként 8 napi elzárást helyettesítő 80 frt és még 100 frt, 15 nap és végrehajtás terhe alatt az 1892. évi XXVII. t.-cz. 3. §-ában megjelölt czélra fordítandó pénzbüntetésre, nem fizethetés esetében 10 napi elzárásra ítéltetnek; az ítéletnek elmarasztaltakat a boritaladó alól felmentő része minthogy az ez érdeemben rendelkezés jelen kihágási eljárás keretében nem tartozik, szintén megsemmisítették s erről a városi fogyasztási és italdó-hivatal az 1893. évi XXIII. t.-cz. 14. §-a értelmében netalán szükséges további illetékes intézkedés végett értesítettmi rendeltetik, az ítélet egyéb része indokainál fogva helyben hagyatik. Végül az idézett t.-cz. 8. §-a alapján jelen ítéletnek marasztaltak terhére leendő közzététele a Miskolczon megjelenő helyi lapokban, továbbá a „Szülő- és borgazdasági Lapok”-ban (szerkesztősége Budapest, Arpad u. 8.), a „Borászati Lapok”-ban (szerkesztősége Budapest, Üllői-ut 24. sz.), a „Budapesti Hírlap” és „Pesti Hírlap” fővárosi hírlapokban elrendeltetik. — Indokok: A II-od foku ítélet szerint az elmarasztaltak az 1893. évi XXIII. t.-cz. 5. §-ába ütköző kihágás miatt ítéltettek el, holott az ügyiratokból világosan kitűnik, hogy a jelen esetben nemcsak az id. t.-cz. 5. §-a, hanem annak 6. §-a ellen is követtetett el kihágás. Az eljárás első foku hatóság által tartott helyszíni szemlérel felvett jegyzőkönyv, valamint a budapesti állandó borvizsgáló szakértő bizottság szakvéleménye alapján ugyanis megállapították, hogy a panaszlottak gyümölcs-bort „törköly-bor” elnevezés alatt raktároztak s ezzel az 1893. évi XXIII. t.-cz. 5. §-ának d) pontjába ütköző kihágást követtek el. De ezenkívül a budapesti borvizsgáló szakértő bizottság megállapította még azt is, hogy az említett gyümölcsborba sacharin vagyis a kereskedelemügyi minister által 1893. évi 83432. sz. a. kiadott végrehajtási rendelet 2. §-ának utolsó bekezdése szerint a pinckekezelésnél tiltott anyag kevertetett, továbbá megállapította a szakértő bizottság azt is, hogy a panaszlottak pincejében talált 143-5 literes hordó, melyből az 1. számmal jelölt minta vétetett, vízzel kevert, tehát az 1893. XXIII. t.-cz. 2. §-ába körülírt mesterséges bort tartalmaz, végül a panaszlottak maguk is beismerék felebbezesükben, hogy a most említett 143-5 literes hordóban levő bort szilvápálinkával szeszelték, holott a törvény 2. §-ának b. pontja, továbbá a végrehajtási rendelet 2. §-a szerint a must és bor szeszése csak a tiszta vagyis legalább 95%-os szeszszel vagy borpárlattal, tiszta cognackal van megengedve, mindezekből tehát nyilvánvaló, hogy a jelen esetben mesterséges bor elkészítésével elkövetett, s az 1893. XXI. t.-cz. 6. §-ába ütköző, pénzbüntetéssel s elzárással büntetendő kihágás esete is fenforog. Ennélfogva tehát *Polatsek* Józse és *Wiesenberger* Vilmos a fenti értelemben voltak büntetendők és pedig az 1879. évi XL. t.-cz. 29. §-a b) pontja értelmében minden egyes kihágásért külön-külön büntetéssel, a jelen esetben pedig

elfogadva a nevezettek által felebbezesükben felhozott azon enyhítő körülményüket, hogy a kihágás kevésbé a törvény életbe lépte után történt s hogy első esetről van szó, az elzárásbüntetés, mit a törvény 6. §-a rendel alkalmazni, a kbtkv. 21. §-a alapján pénzbüntetéssel helyettesíthetőnek mondatott ki, a pénzbüntetés mérvének megállapításánál pedig nem lehetett figyelmen kívül hagyni a kihágás súlyos beszámolás alá eső természetét és az anyagi hasznót, mely a büntetendő cselekmény által elérni céloztatott. Végül el kellett rendelni az 1893. XXIII. t.-cz. 3. §-a alapján az ítéletnek az elíteltnek költségén leendő közzétételét, mert a mesterséges borok készítésének és azok forgalomba hozatalának tilalmazásáról szóló törvény kellő végrehajtásának érdeke követeli, hogy a műbörgyártók üzelmői a nyilvánosság előtt lepleztesse, miért is a helyi szaklapokban és néhány budapesti napilapban, az ítéletnek egész terjedelmében leendő közzétételét elrendelni kellett. Miről a vármegye közönsége, már július 19-én 240/kih. sz. a. a kereskedelemügyi minister urhoz intézett s általa a földmívelésügyi minister ur utján ide áttett iratok visszaküldése mellett további eljárás végett értesítettik.

Budapest, 1897. október 12.

Dr. Sélley, miniszteri tanácsos.

Ezen másolat hitelül Miskolcz, 1897. nov. 15.

Berner, r.-kapitány.

Szerkesztői üzenetek.

Csendélet. Kissé meglátszik rajta a kezdetlegesség, de azért elég ügyesen van megírva s hisszük, hogy gyakorlás után még jobbakat is kapunk. Üdvözlét!

Kiváncsinak helyben. Készséggel szolgálunk a felvilágosítással. A „Borsod-Miskolczi Közlöny” november 21-iki számában megjelent „Kronika” cz. cikk szerzője *Carolus* ugyan, de az a *Carolus* nem a mi *Carolus*unk. Hogy ki, azt nem tudjuk, tessék megkérdezni nevezett lap szerkesztőségétől. Lapunkban a *Carolus* néven megjelent közlemények szerzője *ez álnév alatt kizárólag lapunkba dolgozik*, de nevét legnagyobb sajnálatunkra tudtára nem adhatjuk, mivel álnevet elárulnunk csupán a szerző beleegyezésével lehetne, *Carolus* pedig teljesen inognitó akar maradni. Hogy politikai dolgokkal foglalkozik-e, arról nekünk sincs tudomásunk, mivel lapunkba csakis tárcákat és bírálatokat ír.

Vidéki előfizető. Maga *Géczy* „Az ördög mátkája” cz. népszínművét sokkal többélethebb alkotásnak mondja eddigi darabjainál, még a „Gyimesi vadvirág” nál is, amőb a fővárosi sajtó különféleképen nyilatkozik róla. Nálunk *szombaton*, 27 én, kerül színre a czim szerepben *Szigeivel*. A többi szerepek is megfelelő, jó erők kezeiben vannak. *Tiszainé* azt a naiv szerepet játszza, melyet *Pesten Gázi Mariska* ad.

Felöl szerkesztő és laptulajdonos:

Dr. Kontz Miklós.

Lapszerkesztő és kiadó:

Ruttkay Menyhért.

N y i l t t é r .

Felhívás!

A
Hazai általános biztosító részv.-társaság
által meghonosított

betörés elleni biztosítás

a beálló téli idők alatt kettős fontossággal bír, miért is a biztosító közönség szíves figyelmébe ajánljuk ilyenmő biztosításoknak a legjutányosabb díjtételek és feltételek mellett való megkötését.

Balesetbiztosítás sorsolással!

Biztosítások felvételnek:

a Hazai általános biztosító részvény-társaság helybeli főügynökségénél

Széchenyi-utca 18. szám I. emelet.

Dr. Havas Leó

lakása november 1-től:

Széchenyi-utca 83. szám

I. emelet

(a színházzal szemben).

Dr. GOLDBERGER MIKSA

pályaorvos

lakása

Szemere-utca 7. sz.
alatt van

Dr. Högyes korszakos találmánya
Asbest-talpbélés

Nincs bőrkeményítés!
Nincs lábizzadás!
Nincs meghűtés!
Nincs semmiféle lábbaj!

Követeljük az Asbest-talpbélést

csizpészeinktől.
Felnőtteknek:
35-46. sz.-ig frt 1.—
Gyermekeknek:
20-34. sz.-ig ft —.50
csak utánvéi mellett.
Dr. Högyes találmányát
szabadalom véd minden
országban. — Bővebb felvilágosítást készséggel ad.

az „Első magyar asbestáru-gyár”
Budapest, VI., Sziv-utca 18. sz.
Miskolczon kizárólag:
GRÜNWALD EDE urnál kapható.

2910. szám.

1897. tkv.

Árverési hirdetményi kivonat.

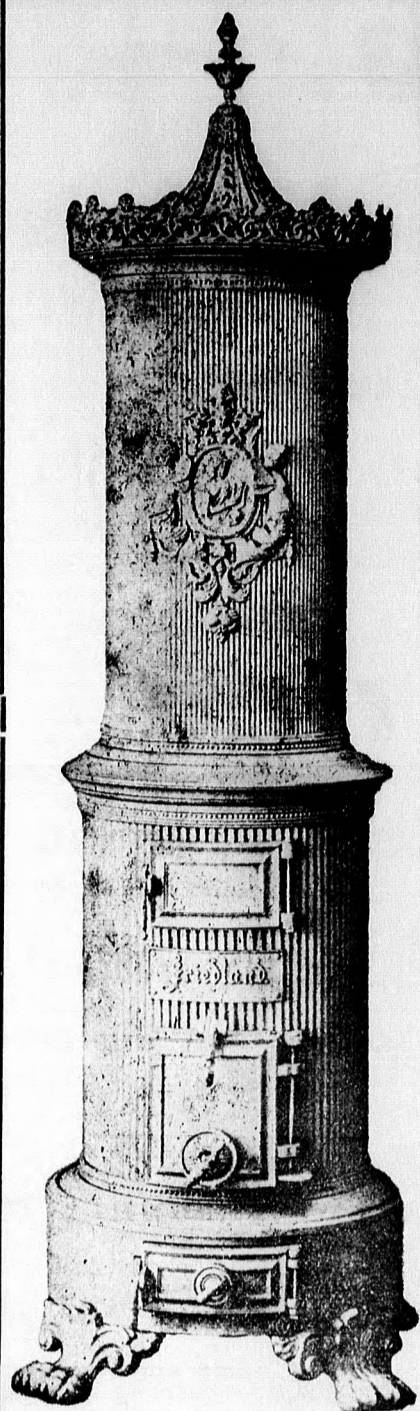
A miskolczi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a miskolczi takarékegylet végrehajtónak Kerékgyártó András végrehajtást szenvedett elleni 400 frt, illetve 200 frt követelés és járuléki iránti ügyében a miskolczi kir. törvényszék területén lévő: a miskolczi 1467. sz. tjkvben + 1. rsz. a. házra a vízköz-utczában 375 frt; 2. ugyancsak a miskolczi 1467. sz. tjkvben + 2. rsz. alatti legelőilletőségre 35 frt; 3. a miskolczi 4449. sz. tjkvben + 2. rsz. szántóföldre 221 frt; 4. a miskolczi 1477. sz. tjkvben + 2. rsz. szőlőre 250 frt; 5. u.-a. tjkvben + 3. rsz. a. szántóra 59 frt; 6. u.-a. tjkvben + 4. rsz. a. foglalt legelőilletőségre az árverést 35 forintban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte s hogy a fent megjelölt ingatlan az 1898. évi február hó 10-ik napján d.-e. 9 órakor ezen kir. tvszék árverelő helyiségében megtartandó árverésen a kikiáltási áron alól is eladatni fog. Árverezni zándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át a kiküldött kezeihez letenni.

Kelt Miskolczon, 1897. évi okt. hó 28-ik napján.

A kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.

Sebe Alajos,

kir. tvszéki bíró.

ERDEY KÁLMÁN

vaskereskedése

SZÉCHENYI-UTCZA 30. SZÁM.

Idényi jelentés!

Ajánlom az érdekelt tisztelt közönségnek nagyválasztékú raktáramat a következő idényi cikkekben:

friedlandi szabályozható
töltő kőszén-kályhák,
köpenyes, szabályozható és
meidingi kályhák,

fehér, fekete és zöld zománcozott köpenynyel.
szabadalm. világító „Electra” köpenyes kályhák.

Szabadalmazott „Unicum”

konyha-takarék-tűzhelyek.

Nagyválasztékú konyhaberendezési tárgyak, a legkitünőbb minőségű **konyha-edények.**

Rúdvasak, épület- és bútortavasások, iparos és műszerszámok, gazdasági eszközök.

Vadászati cikkek. Vadász-lőpor és füstnélküli lőpor-töltények és töltény-hüvelyek. — Minden a vasárunkba vágó cikkek a legjobb minőségben, pontos kiszolgálást és legolcsóbb szabott árak mellett. Szíves pártfogást kér

szolgálatkészen:

Erdey Kálmán.

Az 1895. évi caira s az 1896. évi londoni egészségügyi kiállításon díszoklevéllel s arany éremmel kitüntetve. — Orvosi tekintélyek által kipróbált s nagyobb kórodákban kitűnő sikerrel használt külszer:

Reuma-szesz

biztos s kiváló gyors hatása a test bármennemű csúzos bántalmait ellen, u. m.: **kőszvény, csúz, rheuma, ischiás, asthma** stb. ellen.

Hatása némely esetben meglepő, amennyiben gyakrabban idültebb eseteknél is már egyszeri bedörzsölésnél a fájdalmakat teljesen megszüntette.

Fog- és fejfájást 5 percz alatt megszüntet.

Egy üveg ára használati utasítással 1 korona erősebb üveg 2 kor. 40 fl.

Főraktárak Budapesten: **Török József** ur gyógyszer-tárában, Király-u. 12. és **dr. Egger A.** ur gyógyszer-tárában, Váci-körút 17. — Ugyiszintén a főváros összes s a vidék csaknem összes gyógyszer-tárában, valamint a készítő

Widder Gyula

gyógyszerésznél

S.-A.-Ujhely 188. szám, ugyiszintén:

Balog József, Baruch Gyula, Rácz Jenő, dr. Szabó Gyula és **Szabó Béla** uraknál Miskolczen.

Vidéki megrendelések pontosan teljesítetnek.

A KINEK

tyúkszeme van,

az 10 percz alatt képes a legrégebb tyúkszemet és bőrkeményedést is kés nélkül és fájdalommentesen eltávolítani, mely műveletnél a megsértés avagy vérmérgezés teljesen ki van zárva. Ezen csodaszert csakis és egyedül, eredeti minőségben, használati utasítással és egy kis csontvívővel együtt **1 koronáért**

Kovács János

borbély- és fodrász-üzletében

lehet kapni Miskolczen, Széchenyi-u. 9. sz.

Továbbá van szerencsém a n.-érd. közönséggel tudatni, miszerint borbély- és fodrász-üzletemben előforduló **foghúzásokat**, egyéb vérzési műtéteket, nemkülönben **tyúkszem-eltávolításokat** stb. teljes óvatossággal és szakavatottan végzem. Főtörékvésem az, hogy a n.-érd. közönségnek eddig tapasztalt elismerését ezutánra is mindenben kiérdemelhessem s lehetőleg mindezen műtétek fájdalommentesen, rövid idő alatt történhesenek. Ezen célra különtermet rendeztem be.

Ezúttal bátor vagyok felemlíteni azt, hogy nálam a legfinomabb kül- és belföldi **illatszerek, illatos mosdó vizek, fejmosók, bajusz-kötők, bajuszfestők, színházi festők** urak részére, nemkülönben **Lechner-féle zsiros arczporok**, többféle **szépészeti mosdó vizek** hölgyek részére, **szaliczil-szájvizek és porok** stb., kis- és nagymennyiségben, valamint női fésüléshez **hajhálók és hajékek** nagy választékban, nemkülönben **Monte Christo lábizzadás elleni por**, dobozonkint 1 koronáért kaphatók, továbbá a t. borbély- és fodrász-urak üzleti cikkeit nálam a **legjutányosabb árak** mellett beszerezhetik.

Magamat a n.-érd. közönségnek becses figyelmébe ajánlva és szíves pártfogásukat kérve, maradtam

teljes tisztelettel

B. Kovács János,

borbély és fodrász

Miskolczen, Széchenyi-u. 9. sz.

Eladó pincze! A Kis-Avason az alsó soron, 3-ik számú gondúzód-féle nagy pincze, kőből épült borház-zal, a mely lakásnak vagy bormérési üzletnek is alkalmas,

szabad kézből eladó.

Értekezni lehet a tulajdonossal: **Vojtóczky Erzsébetnél**, Bagaméri-utca 5. szám.

Neumann József

tűzifa- és kőszénüzlete Miskolczen, Vay-út 9. szám alatt,
ajánlja kitűnő minőségű

kazinczi darabos kőszénét házhoz szállítva 100 klgként 65 kr.

kazinczi kőszén a miskolcz-gömöri állomáson
levő raktárban --- 100 klgként 57 kr.

I. osztályú tölgy hasábfa 1 kocsi (2 méter) --- 5 frt 10 kr.

I. osztályú bükk hasábfa 1 kocsi (2 méter) --- 5 frt 60 kr.

Megrendelés fölvételi helyek Miskolczen:

Nagy Miklós úr csemege- és fűszerüzlete Városháztér, **Békefi**

Andor úr csemege- és fűszerüzlete Széchenyi-utca és **Goldstein**

Mór úr Király-utca 4-ik szám.

Vidékre tessék ajánlatot kérni!

Kitűnő minőség- és teljes súlyért szavatol:

Neumann József.

Ritka alkalmi bevásárlás!

A **Váradi Mór** úr egész árúraktárát, u. m.:
angol és francia ruhaszöveteket, mosó barcheteket, francia flanelleket, csipke- és szövött függönyöket, ággyterítőket, téli kendőket, schiffon- vászon- és asztalneműeket
tömegben (en partie) megvettem és
mélyen a gyári áron alul, legrövidebb idő alatt kiárusítom.

A n.-érd. közönség szives figyelmét bátorodom föl hívni ezen ritka alkalmi bevásárlásra.

Maradok kitűnő tisztelettel

ROSENBERG GYULA.

Az eperjesi népbank cserépkályha-gyáranak bizományi raktára.

Vadász-idényre:

Van szerencsém a vadászatot kedvelők b. figyelmébe ajánlani, dús választékú, jól belőtt **vadász-fegyvereimet**, Szellier & Bellot-féle **fegyver-** és **revolvertöltényeket** és mindenféle vadász-czikkeket.

Korcsolyák nagy választékban, úgymint: **Halifax,** **Mer- kur, Hungaria, Helvetzia** és más.

Légelzáró gyapot-zsinegek ajtó- és ablakokra, melyek a légvonatot teljesen elzárják.

Villany- és kis óriás tengeri-morzsoló.

Fűtési idényre:

Különös figyelmébe ajánlom a n. é. közönségnek az **Eperjesi Népbank** nálam levő

cserépkályháinak bizományi raktárát,

hol szives megtekintésre több szép példány van felállítva, ez alkalommal van szerencsém mindazon cserépkályhát állíttatni szándékozó helyi és vidéki t. vevőimre figyelmeztetni, hogy ebbeli szükségletüket mielőbb feladni, mivel később. túlhalmozott rendelések miatt, több hétig kellene a felállításra várakozni. Nagy raktárt tartok továbbá Friedlandi, Meydinger világító és más-féle **öntött vaskályhákból,** valamint **öntött vasbetétes, zománczott lemezköpeny-kályhákból.**

Tisztelettel:

MERKL GYULA,
vas- és fegyverkereskedő.

Az első magyar általános biztosító társaság ügynöksége.

A t. hölgyközönség figyelmébe!

A párisi gyors szabászat

pár órai gyakorlat után biztosan el-sajátítható.

Az oktatási díj 4 frt.
Tessék próbát tenni!

A női ruhavarrás alapos elsajátítása cél-jából a rendes tanfolyamra leánykák föl-vétetnek.

Női ruhákat francia divat-lapok mintái után a legdiszesebb kiállításban 5-6 frtért készítek.

Kész ruhák megrendelésre, finom kelméből a legelegánsabb kiállításban **csak 20 frt.**

Becses pártfogásukat kérve, vagyok

mély tisztelettel

Kmetty Julia, női ruhakészítő

Nagy-Hunyad-utca 27., 4. ajtó.

Üzletmegnyitás!

Van szerencsénk a n.-érd. közönség becses tudomására hozni, hogy a **Kazinczy-utczában, Horváth Lajos úr házában, a Seper-szállodával szemben**

ISTVÁNFFY TESTVÉREK

czég alatt, egy ujonnan berendezett

rövidárú-, női és férfidivat-, kezdett munka, kötött és bélésárú-üzletet nyitottunk.

A n.-é. közönség becses figyelmét felhívjuk, hogy minden e szakmába vágó cikkek, úgymint: kötő, himző, horgoló, pamut, selyem, czérna, tű, szalag, csipke, bársony, selyemszövet, arczfátyol, himzéz, menyasszonyi koszoru és fátyol, **csipke, függöny,** női és gyermekfehérnemű, fűző (mieder), zsebkendő, kötött, tricó alsó ing és nadrág, harisnya, keztüű, **eső-ernyő, férfling, lábravaló, gallér, kezelő, nyakkendő, frottir törülköző.** Mindennemű **kezdett munka,** női és gyermek-kötény, zsenilia-selyem, csipke, berliner kendő és sáll, **béllésárú,** asztal- és butorra való viaszos vásznak a legjutányosabb árban árusíttatnak.

Kiváló tisztelettel

Istvánffy Testvérek.

Ugyanott egy jó házból való fiú tanulóul felvétetik.